

Íslensku – Icelandic

Hvað er hægt...

Eftir John Shortell

Höfundarréttur © 2004 til 20 21

Þetta er saga sem kemur þér á óvart og getur jafnvel átt í erfiðleikum með að sætta þig við það sem raunverulega gerðist. Ef þú hefur upplifað "kraftaverk eins" atburði sjálfur, eða verið vitni að einu, nú þú vita að þú ert ekki ein og það 'er allt í lagi að tala um það. Mörg þessara kraftaverka gerast og fólk vísar þeim á bug vegna viðhorfs þeirra sem eru í kringum þau. Ég var blessuð með móður sem trúði á kraftaverk og ræktaði það innra með mér.

Þetta ISN 'T bara saga, það 's tækifæri fyrir þig til að læra að allt er mögulegt í eigin lífi þínu. Í gegnum söguna mun ég tala um það sem ég lærði og hvernig ég fékk að æfa og þróa þessa færni, sem ég trúði að við höfum öll.

Ég giskaði ekki bara á hvað væri þörf, þó að ég hafi snemma á ævinni treyst því sem ég vissi af innsæi og þegar ég var 28 ára byrjaði ég að æfa, æfa og þróa þessa færni að því marki að þessi saga var ekki aðeins möguleg heldur kannski, kannski, jafnvel óhjákvæmilegt. Ætlun mín er að sýna þér að þú getur lært þessa færni og búa til breytinga í lífi þínu óháð þeim aðstæðum sem þú finnur þig í.

Ef þú hefur áhuga á að ná aftur stjórn á lífi þínu og aðstæðum þá lestu áfram og hafðu samband við mig svo við getum byrjað ferlið fyrir þig líka. Ef þú nú þegar eru í stjórn á öllu og það er sléttur siglingar fyrir þig svo þú ert eins og mig. Ég var ekki að leita að neinu í líkingu við það sem ég er að bjóða hér, því ég var þegar búinn að ná árangri og var að búa til minni kraftaverk þegar í lífi mínu. Það sem ég áttaði er að það var boðið mér þegar ég var 28 kveikir d mig að auðveldlega kenna öðrum að gera nákvæmlega það sem ég geri. Mikið af lífi mínu myndi ég tala um þetta við aðra og þeir voru ekki á stað sem þeir sættu sig við eða skildu hvað ég væri að deila um. Þetta kannski þú líka. Hjá sumum okkar er lærdómurinn að verða betri í að deila með öðrum því sem við þekkjum nú þegar. Því að þú lærir þessar upplýsingar sjálfur er forgangsverkefnið.

Hver sem það er fyrir þig, ég fullvissa þig um að það er verðmæti hér fyrir þig, jafnvel þó að bara til að brjóta ísinn að hlutir sem við höldum að væru ómögulegir væru í raun mögulegir og geta jafnvel orðið líklegir ...

Allt í lagi svo sagan er að ég sofnaði við stýrið á bílnum mínum og rakst á staur á hausinn og þetta kvöld endaði á gjörgæsludeild og lækurinn bjóst ekki við því að ég myndi lifa nóttina. Næsta dag langaði mig til að taka út 1,5 af lungunum og nokkrum öðrum líffærum ... 2,5 dögum seinna gekk ég út af sjúkrahúsi án aðgerða.

Svo... ..

Hvað er hægt þegar... ..

- Ég þekki minn eigin tilgang
- Ég treysti mér til þess að ég er fús til að fylgja ástríðu minni og hjartaþrá og ég virði eigin næmi og innblástur

Líf fyrir bílslysið

Fyrir m y öllu lífi sem ég vissi að ég yrði að hjálpa fólki að treysta sjálfum sér og innri innsæi þeirra. Ég stofnaði fyrirtæki til að kenna fólki hvaðan það er komið, hvert það er að fara og hvers vegna það er hér, að skilja sjálft sig andlega. Ég hafði kennt þennan hlutastarf síðan 1987 .

Í stað þess að vaxa þetta andlega fyrirtæki varð ég annars hugar og byrjaði annað fyrirtæki . Þegar fyrirtækið mitt var að vaxa og í raun að taka af stað var það vegna þess að ég var einbeittur að því að hjálpa fólki með heilsu þess á meðan ég vann ötullega að eigin heilsu. Ég var að taka ótrúlega öflug fæðubótarefni og deila niðurstöðum mínum með öllum (sem gæti hafa verið afleiðing þessara fæðubótarefna) .

Það var eftir að ég byrjaði að taka þessi fæðubótarefni sem hlutirnir virtust byrja að breytast í líkama mínum. Ég lærði fyrir löngu síðan þegar einhver er að taka fæðubótarefni og þeir taka ekki eftir neinum mun þá geta fæðubótarefnin verið ófullnægjandi fyrir þarfir viðkomandi. Horfa fólk býr breytingum, og sjá ing þær virðast endurheimta heilsu þeirra og losa ding sig sársauka, sem þeir höfðu komið að einfaldlega sætta sig við, var mjög hvetjandi fyrir mig. Ég hafði eytt mestum hluta ævinnar í sársauka og enginn gat útskýrt nokkur einföld sannindi, að þegar ég útfærði þau breytti heilsu minni miklu. Það var þá sem ég einbeitti mér mjög að því að hjálpa þeim sem einhvern tíma vildu fá hjálpina.

Ég lofaði sjálfri mér því að þegar afgangstekjur mínar af þessu heilbrigðisstarfsemi kæmu upp á \$ 5000 á mánuði myndi ég fara aftur til að hjálpa fólki að skilja sjálfa sig andlega og ferðalagið í gegnum lífið. Tekjur mínar héldu áfram að vaxa umfram \$ 10.000 á mánuði og ég hafði gleymt loforði mínu. Öll áhersla mín var orðin á að afla meiri tekna. Einhvern veginn byrjaði ég að hlusta á fólkið í kringum mig þar sem áherslur í lífi þeirra voru peningar. Ég áttaði mig ekki á því að ég var á braut hvað **ég** vildi gera við líf **mitt** .

Hversu oft gerist það að það sem hjörtu okkar hrópa eftir, við frestum þar til annað hefur gerst. Fyrir flesta í dag tengist þetta oft peningum.

Það var þá sem... ..

Bílslys 29. júní 2003

Ég var að auðvelda leiðtogabúðir leiðtoga í heilbrigðisstarfsemi okkar um helgina í sveitinni. Allir voru þreyttir og lögðu af stað heim um miðjan hádegi á sunnudaginn.

Ég fór um 16 síðdegis þar sem ég átti tíma á leiðinni heim í kvöldmat með nokkrum viðskiptavinum. Lynette (þáverandi eiginkona mín), Helen (systir mín) og nokkrar aðrar héldu áfram að halda því fram að ég ætti einhvern til að ferðast með mér til að halda mér félagsskap. Mér var mjög ljóst að ég ætlaði að fara einn.

Ég hélt af stað í miklum anda mjög ánægð með vinnuna sem við höfðum unnið um helgina. Helgin snerist um að hjálpa fólki að bera ábyrgð á velgengni þeirra og átta sig á því að það hefur stjórn á árangri í lífi sínu.

Ég komst í bæ um það bil klukkutíma í þriggja tíma ferðina og var mjög þreytt og syfjuð. Hinum megin við þennan bæ sofnaði ég við stýrið. Svo virðist sem einhver hafi fylgst með og þeir sögðu að ég byrjaði að vefa en héldist við hliðina á veginum og byrjaði líka að hægja á mér.

Bíllinn minn hafnaði þvert á veginn í gegnum umferð á móti og þegar ég lenti í skurðinum hinum megin við veginn blés loftpúðinn upp og ég vaknaði. Þegar loftpúðar blása upp fyllist bíllinn af hvítum dufti og ég sá ekkert. Ég gat ekki fundið út af hverju ég gat ekki séð neitt.

Vegna þess að ég gat alls ekki séð neitt, hafði ég ekki hugmynd um hvar ég ætti að stýra bílnum og ég rakst á stubbur meðfram hægri hliðarhurðinni, ég stýrði meira til vinstri og rakst síðan á fyllingu með pípu í (innkeyrslu) og tvö dekkin að framan sprungu. Ég rakst síðan á hliðastaur hægra megin og beygði lengra til vinstri. Mér fannst bíllinn fara meðfram hliðinni á stórum fyllingu sem stefndi niður. Þetta var djúpt „V“ holræsi. Ég var í botni niðurfallsins á leiðinni meðfram því.

Loftpúðarykið hafði nú lækkað nægilega mikið til að ég gæti séð rafmagnsstöngina koma upp fyrir framan mig... mjög hratt. Ég reyndi að stýra í burtu og bíllinn svaraði alls ekki stýrinu (ég komst að því seinna að dekkinn voru sprungin).

The augnablik sem ég sá stöng koma upp, líf mitt blikkljós framhjá augum mínum. Ég sá Lynette (þá eiginkonu) og Amber (3 ára dóttir) og tilgang minn og ég vissi að þetta var ekki minn tími til að deyja.

Sagði ég eindregið við englana mína

„Þetta er ekki málið, tímarnir mínir eru ekki liðnir!“

Um leið og ég sagði þetta, kom hvítt ljós inn í bíllinn að ofan og umkringdi mig í hringi og vafði mig í kókó af verndandi orku. Á sama tíma fékk ég sýn á bíllinn skella í stöngina og koma til að hvíla með mig í honum og síðan labba ég framan í bíllinn með tvo menn að hjálpa, annan hvorum megin við mig. Ég VEIST þá að ég væri í lagi.

Ég slakaði á og gafst upp í slysinu og vissi að ég myndi vera í lagi. **Ég var alls ekki hræddur og treysti fullkomlega.**

Ég var með meðvitund allan tímann og þegar bíllinn hvíldi vissi ég að meiðsli á brjósti voru alvarleg en ég leyfði aldrei, jafnvel ekki sekúndubrot, að ég myndi deyja. Ég treysti á þá sýn sem ég fékk frá teymi mínu andlegum aðstoðarmönnum við að ganga frá slysinu og vera í lagi.

Bíllinn lenti á staurnum (lögreglan áætlað 85 km/klst.) Í miðju framan á bílnum og hvílist síðan. Sá sem fylgdi mér sagði að ég flýtti mér í stöngina. Svo virðist sem þetta gerist þar sem fólk áttar sig ekki á því að það hefur ýtt á eldsneytisgjöfina en ekki bremsuna.

Bíllinn hvíldist og ég barðist örvæntingarfullur við að ná lofti í lungun. Það var eins og að vera vindinn (seinna komst ég að því að lungun voru að fyllast af blóði).

Það var hvergi blóð. Reyndar var eini skurðurinn sem ég fékk vegna slyssins lítill skurður á hægri sköflunginn sem drýgði aðeins einn sentimetra af blóði.

Tveir menn komu hlaupandi að hlið mér á bílnum og ég öskraði á að bíllinn logaði (rykið úr loftpúðanum leit út eins og reykur) þeir reyndu að opna bílhurðina og var kastað afturábak af raflosti.

Við gerðum okkur grein fyrir því að bíllinn var rafmagnaður með rafhlöðu bílsins.

Ég gat nú andað lítið.

Ég greip með engu rúlla af peningum upp á \$ 700 sem ég átti í vélinni og farsímanum mínum.

Þeir reyndu margoft að opna hurðina þar til þeir fengu hurðar bílstjóranna opna með því að setja fingurna efst á hurðina þar sem hún hafði beyglað sig og síðan drógu þeir. Allan tímann sem þeir héldu hurðinni upplifðu þeir rafstuð. Sérhver spjaldið á bílnum hafði klofnað. Bíllinn var töluvert styttri! Ökumenn bílsins höfðu einnig skemmst af stubbur í skurðinum.

Þegar dyrnar voru opnar sögðu þær að ekki snerta málmhluta. Svo ég sveiflaðist mjög varlega um að hreyfa okkur tommu fyrir tommu og komst út á eigin spýtur. Mennirnir tveir tóku handlegg hver og leiddu mig um framan á bíllinn þegar ég settist. Þetta gerðist alveg eins og sýnin sem ég hafði.

Ég vissi í hjarta mínu að ef ég myndi leggja mig myndi ég deyja. Ég vissi að ef ég myndi sitja myndi ég vera í lagi. Ég sat með hnén uppi og hendur mínar héldu um bringuna og höfuðið hallaði fram. Um leið og ég settist byrjaði ég að miðla orku inn í líkama minn og sá í huga mínum að allt inni lagaði sig betur en áður. Á hverri sekúndu einbeitti ég mér að því starfi við að endurreisa líkama minn.

Bílar stoppuðu alls staðar.

Loftpúðar eru árangurslausir í margs konar árekstrarslysi, þar sem þeir dreifast með fyrsta högginu, sem í mínum aðstæðum var skurðurinn en ekki þegar ég þyrfti á því að halda. Loftpúði var síðan ónýtur þegar ég rakst á stöngina (reyndar voru boltar sem stungu út úr stýrinu þar sem ég sló hann).

Klukkan var 17 síðdegis á sunnudag að vetri til, enn nokkuð létt en kalt var, skýjað með kaldri gola.

Fólk kom hlaupandi.

Kona kom krókótt við hliðina á mér og sagði að hún væri hjúkrunarfræðingur. Hún spurði mig nokkurra spurninga, sem ég man að sagði að ég væri í lagi en meiddist mikið og átti í erfiðleikum með að anda.

Einhver setti silfur „geimteppi“ í kringum mig fyrir hlýju. Kaldur vindurinn blés á bakið á mér.

Lynette var á ferð um klukkutíma á eftir mér svo ég vissi að ég þyrfti að hringja í hana. Ég vissi líka að hún var ekki í farsíma ennþá. Í bílnum hennar var Amber, apríl (stjúpdóttir) og Helen systir mín sem var mjög ólétt af tvíburum.

Ég hringdi og skildi eftir skilaboð,

„Hæ elskan, ég er bara að láta þig vita að ég hef fengið smá skrípaleik og þeir eru að fara með mig á sjúkrahúsið til skoðunar. Allt er í lagi.“

Ég hringdi síðan í Michael náinn vin minn sem var í búðunum og bjó í bænum sem ég var nýkominn í gegnum sem var aðeins 10 mínútur í burtu.

Ég hringdi og sagði:

„Michael, ég hef lent í alvarlegu bíslysi og ég þarf aðstoð þína. Lynette mun koma hingað fljótlega og ég þarfnast þín hér þegar hún kemur hingað, ég er í svona og slökkva.“

Michael kom á vettvang eftir um 10 mínútur

Ég bað Michael um að leita að mönnunum tveimur sem komu mér út úr bílnum þar sem ég vildi þakka þeim. Michael kom aftur til mín og sagði að NOBODY hefði átt að snerta bílinn þar sem stöngin sem ég lamdi var með 66.000 volt og að einangrunarefnið hefðu brotnað og þræðirnir þrír styttist niður stöngina og í gegnum bílinn. Hann sagði að allir sem snertu bílinn myndu líklega deyja.

Hann hreyfði sig í gegnum mannfjöldann og spurði alla hvort þeir vissu hverjir tveir krakkarnir væru sem hefðu fengið mig út. Hann fann þær ekki og fólk sagði að enginn hefði yfirgefið slystaðinn.

Lögreglan kom og spurði mig hvort ég væri einn í bílnum. Ég sagði sjálfkrafa „Nei“ og hugsaði alls ekki af hverju þeir voru að spyrja mig. Þeir fóru í burtu og komu aftur og spurðu mig aftur hvort ég væri einn í bílnum og aftur sagði ég „nei“. Þeir komu aftur í þriðja sinn og spurðu af verulegum áhyggjum í röddinni „var einhver í bílnum með þér?“. Ég áttaði mig á því hvers vegna þeir voru að spyrja mig þegar þeir voru að leita að líki. Það kom mér á óvart að ég sagði Nei og sagði „Nei, það var enginn í bílnum með mér“.

Sjúkrabíllinn kom.

Sjúkraflutningamaðurinn spurði mig nokkurra spurninga. Hann ákvað þá að ég þyrfti að fara á stóra sjúkrahúsið í næstu borg

Sjúkraflutningamennirnir reyndu að leggja mig á hryggbrettið. Þeir höfðu aðeins fært mig 2 cm aftur á bak og ég öskraði til að hætta. Sársaukinn var ótrúlegur og ég vissi að þeir gátu ekki lækkað mig þannig vegna allrar spennunnar í líkamanum. Þeir færðu mig síðan aftur í upprétta stöðu aftur.

Ég þyrfti að halda líkamanum þéttum til að vernda hann með augljósum rifbeinsbrotum. Ég vissi að ef þeir lækkuðu mig eins og þeir ætluðu sér að eitthvað hræðilegt myndi gerast, að það gæti jafnvel leitt til dauða minn.

Í hausnum á mér spurði ég engla mína „hvað á ég að gera?“

Englarnir mínir sögðu að ég þyrfti að vera ákveðinn og taka við og segja þeim hvað þeir ættu að gera. Englarnir mínir sögðu við mig: „endurtaktu fyrir fólkinu það sem við segjum við þig.“

Svo ég endurtók mjög eindregið fyrir sjúkraflutningamanni það sem englarnir mínir voru að segja við mig en sagði honum ekki hvaðan leiðbeiningarnar kæmu,

„Þetta er það sem við ætlum að gera, nokkrir karlmenn munu halda hryggbrettinu lóðrétt hart upp að bakinu á mér og þrýsta hægt og rólega þar til ég get slakað á öllum vöðvunum (sem voru ákaflega þéttir frá því að halda mér líkama saman) og ég myndi leyfa borðinu að taka alla

þyngd mína. Þegar mér finnst slaka á og ég hef sleppt vöðvunum myndi ég þá halla mér að borðinu að fullu. Síðan á merki mínu geturðu byrjað að lækka töfluna mjög hægt og vel þannig að ég herði ekki vöðvana aftur. Þegar ég er lækkaður þá geturðu sent mig meðfram borðinu. Þetta mun taka um 15 mínútur “

Ég tók mig saman andlega þegar ég sleppti þessum tíma og ég varð að treysta þessum mönnum og englum mínum fullkomlega. Ég vissi að ég var að leggja líf mitt í hendur þeirra. Þeir gerðu þetta og ég sagði að byrja að lækka mig og brettið en það þurfti að vera slétt og hægt! Það tók smá tíma. Þegar ég var lækkaður sagði ég þeim að tommu mig meðfram borðinu.

Þeir gerðu þetta og lyftu mér síðan upp á vagninn.
Karlkyns sjúkraliði kom með mér í bakið.

Einu sinni í sjúkrabílnum sagði hann að hann ætlaði að gefa mér morfín og ég sagði „nei“. Hann spurði mig „ertu ekki með verki? Ég sagði „sársauki eins og þú gætir ómögulega ímyndað þér, ótrúlegur sársauki“.
„Því viltu ekki morfín? hann spurði.

Ég svaraði „Sársaukinn er það eina sem jarðtengir mig við jörðina. Ég kn eða m í hjarta mínu að ef ég hefði morfín að ég myndi bara reka burt til dauða. Ég kn eða m sársauka sem ég s halda mér á jörðinni á jörðinni, halda mér til staðar til þess að ég er enn ha ve efnislíkama ”.

„Ég vil,, vera með það “þegar við komum á sjúkrahúsið og getum fundið fyrir því sem var að gerast hjá mér svo ég gæti sagt þeim nákvæmlega hvað var í gangi“. . Með því að segja þetta var ég líka að setja mig í þá framtíð að ég myndi koma á sjúkrahúsið lifandi og tilbúinn til að gefa starfsmönnum mikilvægar upplýsingar. Mér datt aldrei í hug að deyja . Svo á næstu dögum talaði ég stöðugt um framtíð mína og hvað myndi gerast. Þetta var ekki meðvitað val heldur afleiðing af þeirri óhagganlegu trú minni að ég myndi lifa.

{sem barn var ég oft að stinga tærnar á mér og særðist af miklum sársauka. Einn daginn spurði ég engilinn minn hvernig ég gæti útrýmt svona sársauka, engillinn minn sagði „þú getur ekki útrýmt sársaukanum en þú getur sætt þig við það, verið einn með það, áttað þig á því að það hefur hlutverk. Svo ég hugsaði með mér, hver er tilgangurinn með sársauka? Ég áttaði mig á því að sársauki var að segja mér að eitthvað væri að og að svæði líkamans þyrfti athygli. Svo ég spurði engilinn minn aftur „Er sársauki vísbending um svæði í líkama mínum sem þarfnast athygli? Svarið var „Já“.

Ég spurði síðan, „þannig að ef ég viðurkenni að sársaukinn hefur unnið sitt starf og ég er núna meðvitaður um athyglina sem svæðið þarfnast og ég byrja að grípa til nauðsynlegra aðgerða, þá er ekki lengur þörf á sársaukanum? svarið til baka var „Já“.

Ég byrjaði að æfa þetta sem barn, ég held að ég hafi ekki verið lengur en 10 ára þegar ég átti þetta samtál við andlega hjálparana mína (engla) og það sem ég hafði lært um sársauka virkaði. Ég skildi um að miðla orku á svæði sem þurfti lækningu þar sem ég skildi um handlagningu og hversu öflug þetta var til lækninga. Ég gæti stungið tánum og tekið strax við skilaboðum sársaukans og gripið til skuldbundinna aðgerða sem var

- 1) samþykkja skilaboðin um sársaukann og þakka henni fyrir að gera starf sitt,
- 2) leiða orku á svæðið
- 3) slakaðu alveg á, farðu frá þeirri hugsun að sársaukinn sé „sár“ aðeins að hann sendi skilaboð sem hafa verið samþykkt núna.
- 4) Sársaukinn myndi minnka strax og hverfa oft alveg. }

Sjúkraflutningamaðurinn sem var með mér sagði að ferðin væri erfið upp að næsta litla bæ og ég sagði OK.

Við ferðuðumst hægt og án sírenna (ekki viss um ljósin)

Ferðin var hæg og sársaukafull.

Ég fann hvert högg og hver hreyfing var afar sársaukafull. Ég hélt áfram að einbeita mér að því hvernig ég vildi að líkami minn væri, Hreinn, heilbrigður, sterkur og vel. Ég var að sjá líkama minn heilan og heill.

Skömmu eftir að við byrjuðum á sjúkrahúsinu hringdi farsíminn minn og ég sá að það var tímapöntunin sem ég ætlaði að fara þegar ég varð fyrir slysinu. Ég sagði að ég yrði að taka símtalið. Ég þurfti að láta hana vita að ég kæmi ekki þar sem hún og fjölskylda hennar áttu von á mér í mat. Hann sagði að hann myndi ekki afturkalla hálsstykki. Þegar síminn hringdi sagði ég mjög harðlega að afturkalla hann og hann sagði aðeins ef ég lofaði að hreyfa ekki höfuðið. Ég sagði Já og hann losaði um það. Ég tók símtalið og sagði að ég myndi ekki geta pantað tíma og að ég þyrfti að breyta tímanum í tvær vikur og hún væri í lagi. Ég baðst afsökunar og kvaddi. Ég var ómeðvitað að setja það upp að ég hefði eitthvað að fara þar sem ég var **alveg á** hreinu að ég myndi jafna mig og vera á þeim tíma eftir viku eða svo.

Ég talaði líka í farsímamann við Michael.

Ég kom á sjúkrahús á sama tíma og Lynette og Amber. Og Michael kom líka í bílnum sínum.

Þegar ég var settur inn heyrði ég karlkyns sjúkrabílinn segja hjúkrunarfræðingunum frá mér en gat ekki gert neitt úr því sem hann sagði.

Við vorum á neyðardeildinni.

Þeir vildu klippa af mér fötin og ég sagði þeim að ég myndi ekki leyfa þeim að skera af mér pólóbolinn þar sem bolurinn sem ég var í var mjög mikilvægur bolur fyrir mig og ég vildi halda því áfram. Þeir útskýrðu hversu erfitt það væri að losna við það og ég sagði ok þá byrjum við.

Það var gríðarlega sárt að losna við það þar sem ég þurfti að lyfta handleggjunum og snúa þeim við.

Ég var með rifbeinsbrot og bringubeinbrot en samt ekkert verkjalyf.

Amber og Lynette komu inn og Amber tók upp höndina á mér og spurði mig „pabbi, verður allt í lagi með þig?

Á þessum tímapunkti stoppuðu allir og það varð algjör þögn þegar þeir biðu eftir svari mínu.

Ég sneri höfðinu og horfði í augun á henni og sagði að ég benti á alla hjúkrunarfræðingana og lækna í kringum mig „sjá allt þetta fólk hlaupa um? „Já“ svaraði Amber.

„Þeir eru allir að hlaupa um vegna þess að á þessum tímapunkti átta þeir sig ekki á því að mér verður í lagi!

Þú heyrðir pinna falla á bráðamóttökunni. Enginn hreyfði sig eða sagði neitt í kannski 15 sekúndur.

Amber brosti og slakaði á og við höldum áfram að halda í hendur.

Ég var ekki meðvitað að **reyna** að tala jákvætt og meðvitað sem notast tækni eins og að tala um mig í minni framtíðinni, en þetta er það sem gerðist, flestir samtöl og hugsanir sem ég hafði

voru um mig að vera í mínu framtíðinni að gera eitthvað við einhvern. Ég áttaði mig ekki á þessu fyrir en nokkrum árum síðar, að þetta var það sem ég hafði gert. Ég hef unnið mikla vinnu við að byggja innri aga minn til að tala af krafti og jákvæðni um aðstæður sem ég lenti í.

Ég leyfði engri neikvæðni að koma inn í vitund mína. Ég ætlaði mér að koma öllum í kringum mig inn á svið mitt „svona mun þetta spila“. Ég fann mikinn stuðning frá anda og fann anda vera í kringum mig. Mér fannst ég vera skörp og skýr með sjón minni. Það var algjör fjarvera ótta. Ég hélt áfram að treysta því að allt væri í lagi.

Ég trúi því að það sem ég gerði sé mögulegt fyrir alla hvort sem þú trúir á Guð, Jesú, Búdda, Múhamed, anda eða einhvern eða jafnvel engan. Það er í raun dýpt tengingarinnar við Guð þinn, eða sjálfan þig, sem gerir mögulegt hvað sem þú ímyndar þér.

Þetta getur aðeins gerst þegar þú hefur leyft þér að vera viðkvæmur og leyft þér að elska sjálfan þig skilyrðislaust. Þetta þarf virkilega eitthvað til, sérstaklega hugrekki.

Það þarf að sleppa allri mótstöðu.

{Þegar ég er andsnúinn er ég í raun að einbeita mér að hlutnum sem ég er á móti. Það sem er að koma í átt að mér dregst að ástæðu og ég veit ekki hver ástæðan er oftast. Þegar ég er að standast eitthvað þá held ég áfram að upplifa það. Þetta sem ég er á móti er hluti af grunninum sem gerir mér kleift að byggja framtíð mína ofan á það. Þegar ég hleypi því ekki inn í líf mitt þá fer líf mitt í biðmynstur og það sem ég er að standast kemur alltaf upp.

Undirmeðvitað held ég áfram að laða að mér reynsluna sem mun hjálpa mér að vaxa í þá manneskju sem ég þarf að vera einhvern tímann í framtíðinni, þessi manneskja mun geta tekist á við framtíðarástand sem þú hér og nú er ekki tilbúinn fyrir.

Hversu oft komum við á stað í lífi okkar og segjum við sjálfa okkur „Þessi reynsla sem ég hafði í fortíðinni hefur hjálpað mér að vera tilbúinn fyrir þetta næsta ævintýri í lífi mínu“. Þegar ég tek til mín þá reynslu sem dregist inn í líf mitt þá er ég að fara í gegnum lífið með frelsi og vellíðan og enda á réttum stað á réttum tíma.

Stundum stöndum við gegn þeirri ástæðu sem ANNAR gefa okkur að gera eitthvað, venjulega vegna þess að það er ástæða þeirra og gagnast þeim en ekki okkur. Þegar ég horfi, og auðvitað mun ég finna ástæðu mína fyrir því að hafa ákveðna reynslu, þá faðma ég reynsluna og hætti að standast.

Stundum andmæli ég vegna þess að ég er ekki skýr með stærri tilgang minn og þetta er eins og að vera ýtt með mér í myrkrinu þegar ég get ekki séð neitt og veit ekki hvað er fyrir framan mig.

Hugsaðu um það ... þegar ég veit ekki hvað er fyrir framan mig þá mun ég vilja fara hægar en ef ég veit hvað er fyrir framan mig og það er dimmt þá mun ég geta stigið fram af meiri öryggi.

Þegar ég velti fyrir mér reynslu sem ég hef upplifað af krafti og ég spyr sjálfan mig „hvað bjó mig undir þessa stund? þá mun ég fá innblástur sem hjálpar mér að skilja, sjá, vita og finna hvernig þessi fyrri reynsla hafði mig til að vera tilbúinn fyrir þá reynslu sem ég er nú að íhuga.

Ég hef kennt þetta efni í nokkra áratugi og unnið að því að *lifa því* . }

Ég lá þarna um stund og hélt í hönd Ambers og talaði við Lynette.

Á einum tímapunkti var mér hjólað til hliðar á bráðamóttökunni og hafði tvær hjúkrunarfræðingar staðið yfir mér annar hvoru megin við vagninn. Þeir voru að tala saman og einn var að segja að hún ætti í erfiðleikum með að verða ólétt. Ég var að hlusta og sagði „ég get hjálpað þér með það!“ Þeir litu báðir ansi hneykslaðir út! Ég útskýrði að ég dreif ótrúlegum heilsuvörum og frábærum umönnunarvörum sem gætu hjálpað henni. Ég útskýrði að þetta væru vörurnar sem næðu líkama mínum núna til að hjálpa honum að byggja sig upp aftur og að þetta væru ekki venjulegar vörur. Ég útskýrði mikilvægi þess að fjarlægja eitrefnin úr líkama hennar og hætta að setja meira í. Ég útskýrði að margar persónulegar umhirðuvörur geta innihaldið hugsanlega skaðleg innihaldsefni. Ég útskýrði líka að maturinn okkar er ekki með sama næringargildi og hann hafði áður.

Ég útskýrði að mörg pör hafa með góðum árangri orðið þunguð eftir að hafa byrjað á þessum vörum og þau hjón héldu að það gæti hafa verið vörurnar sem gerðu gæfumuninn. Svo ég gaf henni símanúmerið mitt og stakk upp á því að hún hringdi í mig eftir nokkra daga og ég myndi skipuleggja vöruna fyrir hana. Ég gerði þetta eins og ég væri bara að liggja á vagninum tilbúinn til að fara heim. Hún tók númerið mitt en hringdi aldrei í mig....

Þeir gerðu köttaskönnun og margar röntgengeislar. Ég heimtaði samt ekkert morfín fyrr en röntgengeislunum var lokið.

Þeir gerðu síðan allar röntgengeislar og köttaskönnun aftur, ég veit ekki af hverju.

Ég man eftir fyrstu lotu röntgengeislanna þegar ég hugsaði um sársaukann og barðist við að halda meðvitund. Þegar þeir sögðu mér að þeir yrðu að gera þau aftur þá man ég að ég slakaði á og einfaldlega samþykkti það og fór svo inn á Zen stað. Ég man ekki mikið eftir fyrstu lotunni af röntgengeislum en man seinni köttaskönnunina og röntgenmyndirnar nokkuð skýrt.

Systir mín Helen kom inn og talaði, líkt og Michael en vegna þess að það var bráðamóttökin leyfðu þau aðeins einu í einu nema Amber og þau leyfðu Lynette að koma inn með henni.

Ég spjallaði um hluti, man eiginlega ekki eftir öðru en ég sá til þess að samtalið væri um venjulegt hversdagslegt dót, EKKERT um slysið eða ástand mitt.

Ég var alltaf skýr og staðráðinn í því hvernig þetta myndi spila.

Það var mjög seint, ég held að það hafi verið um miðnætti, þegar mér var rúllað inn á gjörgæsludeild, á þessu stigi held ég að ég hafi fengið morfín þar sem ég man ekki eftir verkjunum.

Ein vinkona systra minna var hjúkrunarfræðingur á gjörgæsludeild á þessu sjúkrahúsi og hún sagði systur minni vikum síðar að skurðlæknirinn hefði sagt hjúkrunarfræðingnum að annast mig um að gera mig einfaldlega þægilegan þar sem ég ætlaði að deyja einhvern tíma um nóttina ...

Þeir lyftu mér upp á mjúka loftrúmið og læknirinn gaf mér morfínsprautu beint yfir bringubeinið. Hann sagði „Þetta mun hjálpa þér að sofa“.

Ég sagði við hann: „Ég mun ekki sofa, ég hef of mikla vinnu að gera“. Hann horfði undarlega á mig og spurði "hvað meinarðu?" Ég svaraði "ég hef lík til að byggja upp aftur !!"

Ég var stöðugt að miðla orku í líkama minn til allra hluta sem þurftu lækningu. Ég einbeitti mér og ímyndaði mér innri líffærin endurreisa sig og „vera eðlileg“. Ég gerði þetta stöðugt, alla nóttina. Ég svaf aldrei blikk... of upptekinn.

Lynette, Amber, April, Helen og Michael komu öll í sittvoru lagi til að segja góða nótt. Ég lagði áherslu á að ég myndi sjá þau á morgnana, ég hélt samtalinu um þau og hvar þau gistu. Þeir höfðu bókað sig inn á mótél og höfðu þegar borðað kvöldmat. Ég sagði góða nótt og lagði áherslu á að segja við þá að ég elskaði þá og að ég myndi vera í lagi. Mig langaði til að fullvissa þá um að þeir hefðu ekki áhyggjur þar sem ég VEITI að ég myndi allt í lagi.

Ég spjallaði við hjúkrunarfræðinginn við enda rúmsins, man ekki samtölin. (hún man kannski). Á einum tímapunkti sagði ég að ég þyrfti virkilega að pissa. Hún gaf mér flöskuna og sama hversu mikið ég reyndi gat ég ekki pissað í hana á meðan ég lá. Hún sagði að ef ég gæti ekki stjórnað því þá myndu þeir setja í legg. Ég sagði að ENGINN leið væri að fara að gerast!

Ég reyndi í meira en klukkutíma að pissa í flöskuna en gat það ekki. Ég hafði ekki pissað síðan í hádeginu á sunnudaginn, meira en 15 tímum fyrr.

Ég fékk þá þá hugmynd að standa upp og væla. Ég spurði hjúkrunarfræðinginn „Gætirðu hjálpað mér upp úr rúminu? og hún spurði „til hvers?“ Ég sagði „ég ætla að standa upp og pissa“ og hún sagði „ég leyfi þér ekki að standa upp!“ Ég sagði „ég stend upp, annaðhvort geturðu hjálpað mér að fara upp úr rúminu eða ég geri það á eigin spýtur!“

Hún hjálpaði mér síðan og það tók um það bil 5 mínútur að fá mig til að standa.

Þar stóð ég í hálfmyrku og hélt á dropastöðinni með vinstri handleggnum og þvagaði í flöskuna sem hjúkrunarfræðingurinn hélt fyrir mig.

Ég fyllti það og það byrjaði að flæða yfir gólf. Hún sagði „bíddu og ég fæ aðra flösku“ ég sagði „ég er ekki að hætta, ég hef ekki hugmynd um hvenær ég get gert þetta aftur“. Ég vildi ekki stöðva flæðið. Flaskan flæddi áfram um allt gólf.

Hjúkrunarfræðingurinn byrjaði að hlæja og sagði „Ég hef aldrei séð neinn fylla einn af þessum! Ég held að ég verði bara að þurrka það upp!“

Ég hló við sjálfan mig þar sem að hlæja á þessum tímapunkti var ekki valkostur. Sá hlátur sem ég hafði inni var mikilvægur fyrir mig.

Það tók aðrar 5 mínútur að koma mér aftur í rúmið. Við hjúkkan fórum að spjalla meira og ég man að hún spurði hvað ég væri að gera sem ég þyrfti að vera vakandi fyrir. Ég útskýrði hvers vegna ég var ekki sofandi og vinnuna sem ég var að vinna.

Ég var sérstaklega að miðla orku í kringum líkama minn, sjá líkama minn geisla af björtu ljósi og fylla upp öll svæði sem vantaði ljós eða voru ekki eins björt og hinir.

Svona gerði ég þetta.

Ég horfði út í alheiminn og ímyndaði mér handleggina mína teygja sig út í alheiminn eins og ég væri að ausa alheiminn upp í faðmlag. Að gera þetta var að draga inn orku, svo mikið að það var sífellt að flæða um handleggina á mér svo að hver sópa sem ég ímyndaði mér var alger gnægð af þessari orku svo ég vissi að það var MEIRA en ég þyrfti fyrir sjálfan mig. Ég ímyndaði mér að það kæmi ofan í hausinn á mér við furukirtilinn (við kórónuna) og færði það um líkama minn þangað sem mér fannst þess þörf. Ég sá það með því að nota birgðirnar af

næringarefnum, sem líkami minn hafði geymt á ýmsum stöðum í líkama mínum, frá frábæru fæðubótarefnunum sem ég hafði tekið. Í nokkur ár sagði fólk við mig „Af hverju ertu að taka svona mörg fæðubótarefni? og ég brosti og sagði „Vegna þess að ég get“. Í hvert skipti sem ég var spurður treysti ég einfaldlega á sjálfan mig og hélt áfram að taka þau. Það var aðeins eftir slysið sem ég áttaði mig á því hversu mikilvægt það var að taka fæðubótarefni til forvarna og ef slys verða. Flestum er skortur á næringarefnum og því í neyðartilvikum þegar líkami þeirra þarf hráefni strax til viðgerðar þá þarf líkaminn að hreinsa annars staðar frá sem hann telur ekki eins mikilvægt. Ég tel að þetta sé órjúfanlegur hluti af lífun minni .

Stundum setti ég upp risastóra trekt um nóttina og ég bað englana mína að leiðbeina þessari orku fyrir mig og senda hana niður trektina. Þessi leið sem ég gæti eytt meiri tíma ímynda líkama endurbyggja minn og gera alla starfsemi í minni framtíð sem ég hélt að ég gæti vil gera.

Ég fór í ferð um Himalaya í Nepal um miðjan níunda áratuginn og elskaði það svo mikið og langaði alltaf að fara aftur. Frá því Amber fæddist hef ég verið að sýna henni glærur ferðarinnar og tala um hversu frábært það verður þegar við förum að gera það saman þegar hún er um 20 ára og ég er næstum sextugur. Ég vissi alltaf að ég þyrfti að vera ungur í hjarta til að gera þetta og vera með sterkan heilbrigðan líkama. Mestan hluta ævinnar hef ég verið veikur eða með verki með mjög slæmt bak eða höfuðverk o.s.frv. Ég sá þetta sem tækifæri mitt til að endurreisa líkama minn BETRA en hann var. (Ég vísaði aldrei til „fyrir *slysið*“ bara fyrir á ævinni ..)

Sú nótt á gjörgæslu var sú einbeittasta sem ég hef nokkru sinni verið og einnig sú lengsta sem ég hef verið stöðugt einbeitt.

Næsta morgun kom brjóst skurðlæknirinn á hringi og hafði fullt af fólki (læknum) með sér , um 12 . Ég held að þeir hafi verið hissa að ég væri enn á lífi.

Hann stóð við enda rúms míns og horfði á töfluna mína. Hann leit upp til mín og sagði „þú ert með nokkuð alvarlega áverka“ .

Ég leit aftur á hann og sagði „Er þetta rétt...“ Mér var ljóst að ég sætti mig ekki við forsendur yfirlýsingar hans.

Hann svaraði: "Ég þarf að taka út eitt og hálf tunga s og milta. Þegar ég starfa mun ég geta metið hvort ég þurfi að gera eitthvað annað.

Ég leit og benti á hann og sagði „Þú ert brjóstaskurðlæknir ekki satt?

Hann svaraði „Já“

Aftur og benti fingri mínum á hann sagði ég þá beint við hann „jæja, starf þitt er að segja mér hvað ég þarf að gera til að tryggja að það gerist aldrei“. Þegar ég sagði mig að ég benti á mínum sjálf og svo aftur á hann fyrir the hvíla af setningunni.

Fólkið með honum tók allt skref aftur á bak.

Hann horfði á mig í nokkrar mínútur, þegjandi, ég var að biðja englana mína að sjá til þess að hann fengi upplýsingarnar sem hann þurfti og svo sagði hann hljóðlega og rólega: „fáðu hjúkrunarfræðingana til að sýna þér hvernig á að gera stuttan hósta og ég vil þú hóstar eins mikið blóð og þú getur. Ég vil líka að þú ferð um andann djúpt og hóstar eins mikið blóð og þú getur.

Ég sagði „allt í lagi“ .

Hann fór og ég og hjúkkan horfðum einfaldlega hvert á annað.

Ég var með beinbrot og rifbeinsbrot ...
Hugmyndin um að hósta og anda djúpt

Ég lá þarna í klukkutíma og safnaði hugrekki til að standa upp og ganga um.
Ég sagði þá við hjúkrunarfræðinginn að ég þyrfti aðstoð hennar við að fara upp úr rúminu og hún sagði „ég leyfi þér ekki að standa upp.
Ég sagði „Læknirinn sagði að ég þyrfti að standa upp og ganga um og anda djúpt og það er það sem ég ætla að gera“.
Hún sagði eindregið „hann ætlaði ekki núna“
Ég svaraði: „Ég geri það núna og þú getur annaðhvort hjálpað mér að standa upp eða ég get staðið upp á eigin spýtur.

Hún var með smá bros á vör og hjálpaði mér. Það tók um það bil 5 mínútur að hjálpa mér upp úr rúminu og standa. Það fannst mér alveg afrek að standa þarna. Ég lagði MJÖG hægt af stað. Eitt skref á 5 sekúnda fresti. Ég andaði djúpt og hóstaði blóð eins og ég hafði gert nokkrum sinnum þegar ég var í rúminu. Í hvert skipti sem ég hóstaði blóði hætti ég. Síðan var haldið af stað aftur. Ég var kominn um það bil 15 skrefum frá rúminu og ég var alveg þurrkaður út. Ég hafði enga orku eftir og ég sneri mér við og trúði ekki hversu langt í burtu rúmið virtist. Ég tókst á við 15 skref aftur í rúmið eins og ég hafði tekist á við kvöldið áður. Setti markið á það og sá fyrir mér hvernig líkaminn svaraði. Ég fór aftur í rúmið og lá þar og var að jafna mig.

Líkami minn var ótrúlega slappur. Ég hef hlaupið fjölda maraþóna á ævinni og þessi fimmtán skref þreyttu mig meira en nokkur maraþon.

Í slysinu hafði hver vöðvi í líkama mínum misst styrk sinn og það var eins og ég væri barn að þurfa að endurreisa styrk hvers vöðva.

Ég hélt áfram að vinna með að miðla orku inn í líkama minn og ímynda mér líkama minn endurbyggja sjálfan sig.

Hjúkrunarfræðingurinn sat enn við enda rúmsins og horfði á mig eins og hinn hafði gert alla nóttina.

Eftir klukkutíma sagði ég að ég væri tilbúinn til að gera allt aftur. Hún hjálpaði mér og ég lagði af stað. Það endaði með því að ég fór heilan hring um gjörgæsludeildina.

Enn og aftur fór ég aftur í rúmið mitt alveg eytt.

Þegar ég lá þarna spurði hjúkrunarfræðingurinn mig: „áttarðu þig á því hversu heppinn þú ert? Ég svaraði: „Ætli það sé ekki, og það er líklega ástæðan fyrir því að þú spyrð mig spurningarinnar“

Hún sagði: „Það er eitthvað sem við köllum dauðahraða fyrir ákveðin bílslys, þetta þýðir að fyrir þann hraða og umfram það deyja allir í bílnum. Fyrir árekstra beint á kyrrstæðan hlut (eins og stöng) er dauðahraðinn sextíu km/klst. Í þessari viku höfum við haft tvo aðskilda menn hérna sem lentu í nákvæmlega sama slysi og þú, höfuð á árekstri beint í staur. Þeir voru báðir að gera sextíu kílómetra á klukkustund og báðir dóu, en þú varst að keyra 85 km/klst og þú lifðir. Þú ert frekar heppinn.“

Ég vissi að þetta var ekki heppni en skynjaði líka að hún vildi ekki vita hvernig ég hefði gert það. Ég lá þarna og spurði engla mína „hvernig stendur á því að ég lifði af og þeir ekki?“

Svarið frá þeim var skýrt og var „þú baðst um hjálp“

Ég spurði þá aftur: „hvað gerðu hinir?“

Þeir sögðu "Þeir s EE stöng koma upp og segja" Ó nei !! Ég ætla að deyja! ' og þeir deyja. "

Ég lá þarna og hugsaði um það um stund.

Ég hugsaði um allt það persónulega þróunarstarf sem ég hafði unnið að sjálfum mér í gegnum áratuginna og hversu viljandi ég var að komast að takmörkum mínum (eða takmarkalausum sjálfri mér) og hvernig ég hafði lært að treysta mér og því sem mér fannst. Ég hugsaði um það þegar ég var að alast upp að ég hafði svo miklar áhyggjur af því hvað öllum öðrum fannst um mig og hvort ég væri að gera „rétt“ hlutinn. Ég hugsaði um margt. Ég vissi að það var ekki heppni ...

Ég horfði til baka á líf mitt og áttaði mig á valinu sem ég hafði tekið þegar allir sögðu mér að gera ekki eitthvað sem *þeim* líkaði ekki en ég vissi að það væri rétt fyrir *mig* .

5 árum eftir slysið var ég að þjálfa í fyrirtækinu mínu fyrir um 100 manns og byrjaði að segja söguna af þeim tíma sem ég fór í himinköfun, þá áttaði ég mig skyndilega á því í miðri þjálfuninni að ef ég hefði ekki farið í köfun gæti hafa dáðið í slysinu. Ég stóð framan í herberginu sýnilega hreyfður og fann fyrir þakklæti fyrir styrk minn og vilja til að fylgja því eftir sem ég veit í hjarta mínu að væri rétt fyrir mig. Leyfðu mér að deila sögunni með þér...

Aftur um miðjan níunda áratuginn (um miðjan tvítugt) bjó ég í stórum bæ í sveitinni Victoria og eina nótt var ég að horfa á eina af þessum lífsstílssýningum og það var hluti af Tandem himinköfun þar sem þú festir þig við einhvern sem hefur gert nokkur þúsund stökk svo þeir viti hvað þeir eru að gera og þá hoppar þú út úr fullkomlega góðu plani og hrapar til jarðar frjálst fall. Mig hafði langað að gera köfun í mörg ár en vissi að ef ég gerði það einn myndi ég líklega deyja. Ég hafði slæma tilfinningu fyrir því að snúran virkaði ekki og rennibrautin opnaðist ekki. Þannig að með tandem sky köfun þurfti ég ekki að hafa áhyggjur af því þar sem reynsluboltinn gæti ráðið við allar aðstæður.

Ég hringdi í sjónvarpsstöðina morguninn eftir og komst að því hvar þeir gerðu tandem stökk. Það var fyrir utan Sydney . Þetta var allt í lagi þar sem faðir minn bjó í Sydney og ég gæti farið upp hjá honum og fengið bíl lánaðan. Ég bókaði flugið, hringdi í hann og sagði honum að ég væri að koma, (ég var nógu klár til að segja honum ekki af hverju ég væri að koma upp).

Ég kom til Sydney fjórum dögum eftir að ég sá sýninguna og fékk bíl að láni og keyrði tvær klukkustundirnar að flugbrautinni sem þeir keyrðu frá.

Ég gæti bætt því við að á þessum tíma átti ég í miklum vandræðum í sambandi. Ég elskaði þessa stelpu en það var ekki að ganga upp. Ég var líka að lesa bók Richard Bachs sem heitir Bridge Across Forever. Þessi bók fjallaði um hugtakið sálufélagar og hvort við séum í raun ætluð tiltekinni manneskju. Hluti bókarinnar sem ég var að lesa á þeim tíma sem ég kom til Sydney var þegar Richard réði ekki við sambandið við sálufélaga sinn og fór upp í litla einshreyfils flugvél . Það hrundi og rennibrautin virkaði ekki. Ástandið var ótrúlega svipað því sem ég var að stilla mig upp fyrir. Ég velti því fyrir mér hvort Spirit væri að reyna að segja mér að fara ekki eftir því að ég myndi deyja fyrir minn tíma. Í hjarta mínu vissi ég að það var mikilvægt að fylgja því eftir. Ég vissi að ég vildi sigrast á ótta við dauðann. Ég vissi að það var mikilvægt. Það tók 20 ár í viðbót fyrir mig að skilja hversu mikilvægt það er. Ég veit líka að þessir tveir dagar í Sydney settu mig af krafti í lífi mínu til að ýta í gegnum ótta og láta ekki stjórnmast af hinu óþekkta.

Þegar ég kom á flugbrautina var það önnur kafið við að flugvélar fóru í loftið og fólk hreyfði sig um allt. Þetta var fallegur dagur mjög lítið ský og sólin skein.

Ég skráði mig og borgaði peningana mína. Þeir útskýrðu að peningarnir voru ekki endurgreiddir. Þeir tóku mig í gegnum þjálfunina og hentuðu mér.

Vindurinn tók upp og mér var þá sagt að fyrir ofan ákveðinn vindhraða geta þeir ekki tandem köfun þó venjuleg himinköfun væri enn að gerast. Á daginn á meðan ég beið eftir að vindurinn deydi las ég bókina mína og horfði á hinn himininn kafa og heimsótti klósettið svo oft að það var ekkert eftir í mér ...

Ég beið í allan dag frá klukkan tíu til kvölds . Þeir voru mest afsakandi og sögðu að ef ég kæmi aftur klukkan 5 að morgni væri vindurinn alltaf lítill á þeim tíma morguns og ég myndi geta hoppað. Ég sagði allt í lagi og lagði af stað heim.

Ég kom heim og borðaði kvöldmat, las bókina mína alla nóttina, mig langaði að vita hvort Richard dó. Ég var að reyna að átta mig á því hvort það væru einhver skilaboð til mín í bókinni. Þessi saga gerðist áður en ég lærði að eiga samskipti svo skýrt , eins og ég geri núna , við engla mína/andlega aðstoðarmenn.

Ég fór snemma upp úr rúminu og fékk mér smá morgunmat þar sem ég vissi að allt sem var að gerast á þessum tímamarki fór beint í gegnum mig ...

Ég kom á flugstöðina klukkan 5 að morgni og loftið var kyrrt. Krakkarnir voru hissa að ég mætti. Þeir sögðu að enginn hefði **nokkurn tíma** komið aftur daginn eftir. Þeir tóku mig upp í flugvélinni og efst var mér sagt að stíga út á litla málmplötuna ofan á hjólinu. Diskurinn var aðeins nógu stór fyrir eitt og hálf sett af fótum. Ég var **alveg hræddur** við málmstöngina . Mér leið eiginlega eins og ég væri að hoppa til dauða.

Ég ætlaði ekki að draga mig út og ef mér var ætlað að deyja hér og nú þá er það svo. Gaurinn festur við mig öskraði „Jump“ og ég sleppti. Á þeim tímamarki féll ég í hálf meðvitund. Augun mín voru opin en allt var svart. Ég var ekki meðvitað meðvitaður um umhverfi mitt, eða hvar ég var eða hvað var að gerast. En ég heyrði rödd langt í burtu. Röddin öskraði á mig til að stinga fótunum á mér þegar við vorum í stuði. Munnur hans var rétt við eyrað á mér en það hljómaði eins og hann væri kílómetra í burtu. Eftir smá stund stakk ég fótunum upp, vissi ekki alveg hvað var að gerast eða hvers vegna. Það leið eins og draumur og að ég væri að hrokkast upp í fósturstöðu og ég hafði ekki hugmynd um hvað var að gerast eða hvar ég var. Þegar ég stakk fótunum upp, fletjumst við út úr snúningnum og hann sagði við mig „eina sekúndu í viðbót og ég ætlaði að toga í rifuna“.

Við vorum frjáls að falla til jarðar og ég vissi á þessu stigi að ég gæti **nákvæmlega** ekkert gert í því. Ef ég væri að deyja á þessum tímamarki gæti ég ekki hætt því. Svo ég ákvað að njóta ferðarinnar . **Ég sætti mig við aðstæður mínar.**

Ég leit í kringum mig og trúði ekki hversu skrítið það var að vera enn að upplifa tilfinninguna að detta og verða hraðar.

Að lokum dró hann í rifuna og ég lét „whoopie“ !!! . Hann sagði við mig „Þeir gera það allir“. Við komum niður og lentum inni í litla hringnum. Allir hinir himneskir kafararnir komu til mín og spurðu „Elskaði þú það?“

Ég svaraði „Algjörlega!“

Þeir sögðu síðan „Svo ætlarðu að gera það aftur?“

Ég svaraði „nei“

Þeir spurðu mig allir,

"Af hverju ekki?"

Ég svaraði „því nú hef ég verið þarna og gert það!

Sú reynsla setti mig upp þannig að ég gat sleppt ótta mínum við dauðann.

Aftur á sjúkrahúsið á gjörgæsludeild.

Á daginn var ég enn ótrúlega einbeittur að því að lækna sjálfan mig.

Í þriðja sinn sem ég stóð upp til að ganga og anda djúpt, lagði ég af stað um gjörgæsluna. Í hvert skipti sem ég fór í göngutúrinn var hjúkrunarfræðingurinn við hliðina á mér tilbúinn að hjálpa ef þörf krefur. Hún hélt aldrei á mér þegar hún gekk, ég býst við að hún skynjaði mikilvægi þess að ég gerði það fyrir sjálfan mig.

Í þriðja sinn sagði hún við mig „Hvað sérðu í kringum þig?“

Ég svaraði „Fullt af meðvitundarlausu fólki“

Í þær 16 klukkustundir sem ég var á gjörgæslu var þetta í eina skiptið sem ég horfði á aðra sjúklinga, það var ekki það að ég hunsaði þá heldur að þeir voru ekki í meðvitund minni eða meðvitund.

Hún sagði þá „Af hverju heldurðu að það sé?“

Ég rétti hendinni upp að henni, lófa út og sagði „ég vil ekki vita, ég er einbeittur að því að verða góður!“

Síðan sagði hún við mig „Ég hef hringt í skurðlækninn á 15 mínútna fresti og sagt honum að þú eigir ekki heima á gjörgæsludeild minni“. Ég brosti og var sammála henni.

Í þetta sinn á göngu minni fór ég tvo hringi í stóra herberginu. Á seinni hringnum spurði hún mig „Viltu fara í sturtu?“

Ég horfði á hana og sagði að ég myndi gera það og ég er viss um að það myndi hjálpa mér að líða betur og líða vel og hress.

Þegar ég fór að sofa aftur sagði hún að hún myndi líða aðeins meðan hún væri tilbúin og að hún myndi koma og ná mér fljótlega. Hún var nú farin frá mér ein. Skýrt merki um að hún gæti séð mig verða betri (þó ég hafi ekki verið meðvitaður um þetta á sínum tíma).

Hálftíma síðar kom hún aftur og náði í mig. Ég stóð upp en vantaði enn aðstoð hennar og við héldum í sturtu.

Hún afklæddi mig og setti mig alveg nakinn í einn af þessum hvítum plaststólum og setti handsturtu rósina í höndina á mér og sagði að hún myndi koma aftur fljótlega. Ég gat ekkert hreyft mig, allt sem ég gat gert var að sitja þarna í sömu stöðu og hún setti mig. Ég gat alls ekki hreyft vatnið.

Það virtist sem hún væri horfin um stund þegar hún kom aftur og stakk höfðinu um hurðina. Hún spurði hvort það væri í lagi með mig og ég sagði já.

Hún sagði síðan „Ég er með hjúkrunarfræðinga hérna, er það í lagi ef þeir koma inn?“

Með mjög stórt bros á vör spurði ég „og hvað vilja þeir sjá?“

Hún svaraði með yndislegum hlátri „Þeir vilja sjá þig í sturtunni!“

Ég hló til baka og sagði „ég hélt það... komdu með þá!“

Hinar hjúkrunarfræðingarnir tróðust allir inn í sturtuherbergið þar sem ég sat nakinn og hélt á sturtu rósinni. Hjúkrunarfræðingur minn sagði "hversu lengi D eða þú heldur að þetta gjörgæsludeild hefur verið hér?"

Ég sagði „ég veit það ekki, kannski 70 ár held ég.“

Hún sagði „já, og þú ert sá fyrsti sem hefur farið í sturtu. Við gátum ekki fundið út hvers vegna þeir settu sturtu á gjörgæsludeild þar sem fólki er gefið svampböð!“

Við hlógum öll.

Þeir héldu áfram að útskýra hvernig sturtan hefði alltaf verið notuð sem geymsla svo þau yrðu að hreinsa hana og hreinsa hana.

Lynette og Amber heimsóttu mig oft á daginn.

Um klukkan 16 kom skipulagði og hjólaði mér út af gjörgæslu og fór með mig á deild.

Eftir að mér var hjólað niður á deild hjóluðu Lynette og Amber mér á kaffistofuna á sjúkrahúsinu og við borðuðum öll saman og spjölluðum um venjulegt dót.

Það mánudagskvöld hefði ég viljað sofa en það var hjúkrunarfræðingur frá helvíti á deildinni sem skellti öllum bakkum og moppum og fötum og gekk hátt um allt kvöldið.

Ég var að nudda inn í bringuna á mér mjög sérstakt græðandi krem og taka sérstök fæðubótarefni sem ég tek venjulega daglega. Lynette hafði komið þeim inn fyrir mig.

Á þriðjudagsmorguninn kom skipulagði og fór með mig niður í röntgenmynd aftur og þeir tóku fleiri röntgenmyndir af brjósti og hlupu mér svo upp í rúmið mitt aftur.

Á klukkutíma fresti og stundum oftár fór ég í göngutúra upp og niður á göngunum og andaði enn djúpt og hóstaði samt upp lítið magn af blóði. Ég var sjálfstæð og hreyfði mig aðeins hraðar en venjulegar gönguhraði.

Ég var með nokkur símtöl og nokkra gesti. Einn af þessum gestum var gjörgæsluhjúkrunarfræðingur sem var vinur systra minna.

Þegar ég var á deildinni kom hjúkrunarfræðingur inn sem var að rannsaka hvað veldur meiðslum í alvarlegum bíslýsum svo bílaframleiðendur gætu stillt hönnun bíla til að lágmarka þessi meiðsli.

Hún spurði margs

Ein spurningin var „var eitthvað sem hindraði sjón mína?“

Svarið mitt var „Já“

Hún spurði „Og hvað var það?“

Ég svaraði „Augnlokin mín!“

Hún skrifaði það niður án þess að átta sig á því að ég hefði gert grín og þá leit hún upp til mín og ég gat séð hana meta mig. Hún hló síðan.

Ég sagði þá „loftþúðarykið hindraði mig í að sjá hvar ég ætti að stýra bílnum í öryggi“

Hjúkrunarfræðingurinn var líka nunna. Hún talaði við mig um hversu ótrúlegt það væri að ég væri á lífi. Meðan hún var í viðtali við mig var verkfræðingur að meta bílinn minn. Viku síðar þegar ég og vinur minn fórum að skoða bílinn og safna nokkrum hlutum úr honum spurði maðurinn sem geymdi hann „hversu margir dóu í honum?“ Michael sagði að enginn di E d, og þú ert að horfa á manninn sem lifði hana. Hann var hneykslaður og sagði hversu ótrúlegt það væri að ég væri á lífi (eða svipuð orð)

Á miðvikudagsmorguninn kom brjóstskurðlæknirinn til mín og dró tjaldið í kringum mig og hristi höfuðið frá hlið til hliðar og sagði „ég hef aldrei séð annað eins ...“
Á þessum tímamarki hugsaði ég í raun og veru: „kannski er þetta verra en það sem ég hef leyft mér að átta mig á... ..“

Hann sagði: „Ég trúði því ekki að röntgengeislarnir sem ég tók í gær að ég hringdi í efsta brjóstaskurðlækninn frá Melbourne og ég og við höfum verið vakandi í sólarhring og gáfu yfir röntgenmyndirnar frá sunnudagskvöldi og í gærmorgun og hann var sammála upphaflegri greiningu minni um að taka út eitt og hálf lungun. Hann er líka sammála núverandi greiningu minni, að þú sért núna með tvö glæný lungun af unglingi sem reykti aldrei “

Ég sagði „ég er 43 ára“
Hann sagði: „Ég veit...“

Ég var svo spenntur... mér hafði tekist...

Ég spurði "hvað gerist núna?"
Hann svaraði: „Þú getur farið heim“
Ég spurði "hve fljótt?"
Hann svaraði „eins fljótt og auðið er. Ég heyri að þú ert að gera græðandi tækni og You eru einnig notuð fæðubótarefni, og þetta greinilega er að vinna fyrir þig og þú væri betur heima. "

Þegar lyftan mín kom klukkutíma síðar til að fara með mig heim, gekk ég út af sjúkrahúsinu undir eigin gufu.

Innan tveggja vikna frá slysinu gat ég slegið brjostið á mér eins og Tarzan.
Rifbeinsbrotin og bringubeinbrotin gróu ágætlega.

Væri ekki ótrúlegt ef við treystum okkur öll og hugmyndunum og innblæstrinum sem við tökum upp?

Hversu mikið treystum við okkur eiginlega?

Ég veit með árunum síðan 1987 að trúin og traustið sem ég hef á sjálfan mig og það sem ég er fær um , hefur aukist gífurlega. Þetta er fyrst og fremst vegna sömu verksins og ég deili núna með www.enjoyinnerpeace.com.au Á þessari vefsíðu eru margir hlutir sem gera þér kleift að stunda andlegan vöxt þinn heima eða með því að deila með öðru eins hugarfólki í sömu ferð.

Ef þú vilt læra að vinna með anda leiðsögumönnum þínum eins og John eða vilt læra meira um hver þú ert, hvaðan þú hefur komið, hvert þú ert að fara og hvers vegna þú ert hér, þá farðu á h er vefsíða www.enjoyinnerpeace.com.au

Einu sinni þarna á síðunni hans

Horfðu fyrst á 20 mínútna myndbandið á flípanum Our Story

Í öðru lagi að kaupa rafbók.

Í þriðja lagi er hægt að kaupa Home Study Program, sem hægt er að vinna með á eigin spýtur, á eigin heimili þínu

Í fjórða lagi bókaðu þig inn fyrir einn í einn ráðgjöf fyrir Orientation Profile þar sem þú kemur á /betrubætur tvíhliða samskipti við andlega aðstoðarmenn þína.

Það fer eftir því hversu langt þú vilt stunda andlegan vöxt þinn og það eru yfir 600 námskeið um andlega og marga aðra þjónustu í boði.

Kannaðu vefsíðuna www.enjoyinnerpeace.com.au og ef þú hefur einhverjar spurningar skaltu bara spyrja .

John ferðast um heiminn og kennir fólki hvernig á að tala við anda leiðsögumenn sína, treysta sjálfum sér, finna tilgang lífs síns og hafa hugrekki til að stunda það.

Ef þú vilt að John komi til þín skaltu hafa samband við hann eða starfsfólk hans í gegnum vefsíðu www.enjoyinnerpeace.com.au .

Einnig ef þú ert líka altalandi á ensku og það eru villur í translati á frá ensku útgáfu þessari þýddu útgáfu látið skrifstofu Know My og ef þú ert ánægð að langsóttur þýðingu fyrir okkur þá munum við hamingjusöm áfram orðið skjal útgáfa fyrir þér að breyta. Með fyrirfram þökk fyrir aðstoðina ☺